

CEL, TERRA, MAR

Vivim en grans hivernacles que floten sobre els núvols. La humanitat ha canviat molt durant els darrers segles. Actualment, ja no hi ha boscos ni platges naturals, tot és artificial. Hem pogut recrear els diferents biomes que teníem a la Terra, i els hem encapsulat sobre elevacions flotants. S'anomenen hivernacles, ja que es pot regular la temperatura i la llum de cada un d'ells seguint un programa perquè es faci de dia i de nit, i canviïn les estacions quan els toca, per poder imitar el clima que hi havia a la Terra. Tots els hivernacles estan connectats per "tubs hàmmster", que són passadissos transparents que connecten les plataformes. Hi ha molts hivernacles, i són molt grans. A història, ens han explicat que tenen les dimensions dels països que hi havia durant el segle XXI, algun dia els vull visitar tots! Al planeta Terra hi ha 240 països flotants, cada un té les seves grans ciutats, els seus petits pobles, els camps i muntanyes, i la seva fauna i flora pertinents. Després hi ha Mart, que en té 127, és un planeta més petit que es va aconseguir habitar l'any 2483. I Venus, que també és més petit que la Terra i el més recent descobriment, allà les ciutats encara estan en construcció, i hi habita poca gent. I us preguntareu, què hi ha sota els núvols? Què ha passat amb l'antiga civilització? Aigua. La Terra es va inundar. El nivell del mar va pujar lentament, molt lentament, és un procés que va durar segles, però es va anar accelerant fins que el mar es va acabar empassant fins a l'últim gra de sorra. Però quan això va passar la gent ja estava instal·lada en els hivernacles de sobre els núvols. Els ecologistes havien estat investigant aquest fenomen natural causat pel canvi climàtic, i tenien un pla B preparat.

I a què ve tot aquest rotllo? Doncs... He comprat uns bitllets per demà anar a veure Cabrera de Mar! Em sembla una mica estrany dir això, perquè jo visc a Cabrera, però al cel. Com seria l'antic poble? Després de tants anys ja es pot tornar a la superfície terrestre, però, clar, s'hi ha de baixar amb submarí.

M'he passat la nit en vetlla. No he dormit res de res! Quins nervis, i quina son. Estic esperant amb impaciència a la parada del volabus. Espero que l'Oriol ja hi sigui. El veig a través del vidre del bus. Porta una càmera gegantesca penjant del coll, li agrada molt fer fotografies. Té els ulls verds i el cabell marró fosc. És un geni de les matemàtiques. Va amb mi a classe. És un "empollón".

Pujo al volabus amb ell.

- Quina cara de pomes agres - em diu rient-se de mi. Jo el miro seria. És més alt que jo.

Ell em somriu, és molt bona persona, però li agrada fer-me la punyeta.

El volabus arrenca. Ens baixarà de l'hivernacle per un tub hàmmster vertical que està connectat a la superfície. A baix hi ha una petita central on tenen el port i els submarins per fer expedicions al gran oceà. Mai hi he baixat. La meva mare sí que ho ha fet, ella és biòloga marina. Sempre li ha interessat moltíssim el món inferior, i ha fet diverses expedicions. Em va explicar que antigament el mar que donava a Cabrera era el mar Mediterrani. Ara ja no es pot distingir de cap altre.

Hem arribat a baix i l'Oriol i jo baixem del bus. Per sort avui fa molt bon dia a la superfície terrestre, no gaire diferent del de l'hivernacle. Suposo que és perquè, al cap i a la fi, és una imitació.

Els submarins són grans i grocs. Estan tots col·locats en fila amarrats al port, potser n'hi ha deu. Estan adaptats al turisme, tenen dues grans finestres a cada lateral. Ens han explicat com funcionen i de què estan fets perquè sapiguem que són segurs. M'he quedat molt impactada quan ens han dit que els vidres fan vint centímetres de gruix! Ens hem enfilat dins el primer submarí. Hi cabien vuit persones, i a cada seient hi havia una armilla salvavides que ens han ensenyat a posar. Mare meva, sí que vaig segura! Això vol dir que és perillós. M'ha començat a entrar por, però quan l'Oriol se n'ha adonat m'ha donat dos copets a l'esquena sense treure la vista de sobre el capità que parlava. He respirat fondo i no he pensat en res més fins a arribar. La mare m'havia dit que veuríem un castell! A Cabrera! Al Cabrera on jo visc no n'hi ha cap.

...

El viatge de baixada va ser bastant mogudet, vam haver de descendir molts i molts metres. El submarí tenia uns focus molt potents perquè el capità sabés bé per on anava, però els passatgers veiem poc més enllà de deu metres, on no hi havia res de res, fosc, molta fosc. De tant en tant veiem algun peixet escarransit, però l'oceà era tan gran que no hi havia bèsties per omplir-lo tot! Però, va succeir una cosa que ningú s'esperava. El radar del capità marcava un punt vermell molt gros, i es movia. S'apropava des de sota i pujava com una fletxa cap a la superfície. L'aigua va començar a tremolar, i amb ella el submarí, semblava que hi hagués turbulències. Alguns passatgers tancaven els ulls espantats i s'agafaven fort als seients i als seus acompanyats. Jo era una d'elles. Fins que l'Oriol em va cridar.

- Mira!- va fer tocant-me el braç i assenyalant al vidre.

Ell estava mirant per la finestra. Vaig obrir els ulls i vaig mirar cap on ell apuntava. I aleshores és quan em vaig adonar on de debò m'havia enfilat. Una enorme balena, molt més gran que les blaves, les blanques i les de tots colors, va passar nedat a tota velocitat a pocs metres del submarí, que qui diu pocs diu uns cents de mils, però va fer tremolar tot el submarí. Encara que no prou per aturar el nostre viatge. No la vam poder apreciar del tot correctament, però vam veure la seva enorme silueta com ascendia. No ens va donar ni la mínima atenció, érem com un pèsol per a ella, sense exagerar!

- Sort que no era un tauró!- va dir el meu acompanyant rient. La resta de passatgers se'l van quedar mirant bocabadats, alguns fins i tot enfadats. Que no en tenia prou?!

Per sort la resta del viatge va ser més tranquil·leta, però no vaig deixar anar el cinturó de seguretat ni un moment! Veia a l'Oriol que feia alguna foto de tant en tant. No sabia ben bé a què, ja que no hi havia gaire per veure, per no dir res. Jo em vaig adormir, i vaig passar la resta de trajecte com una marmota.

...

I per fi arribem a Cabrera. El submarí treu unes potes amb rodetes retràctils de sota, com si fos un avió, i se situa sobre l'asfalt de la carretera, com un cotxet. Aquest submarí ho té tot! Al mirar pel vidre veig que estem en una plaça, enmig del poble. Veig pisos, i un edifici que deu ser l'ajuntament. Ara ja puc distingir les estructures correctament, ja que, per la meva sorpresa, hi ha diverses llumetes als carrers, com si fossin els fanals. Estan encapsulades dins d'estructures de vidre. Dins el submarí hi ha una gran pantalla on hi ha projectat un GPS que ens indica per on estem passant. El capità ens dirigeix cap a davant l'ajuntament on es para i ens fa una petita introducció a la vila. No l'escolto, estic impacient per veure el castell, i absorta en el paisatge. El que sí que veig és una església, una mica més amunt del poble, conserva les seves antigues campanes. El submarí avança i roda pels carrers del poble. Els edificis estan coberts d'algues i anemones, i els peixos surten per les finestres.

Abans d'arribar a l'església ens ensenyen un edifici que diuen que era una escola. Em sorprèn, un dels edificis és molt bonic. Més tard arribem a l'antiga església. És l'església de Sant Feliu. Els peixos viuen dins les campanes. Hi ha finestres amb vidres de coloraines que formen un vitrall. Les portes de fusta s'han desfet, i es veu l'interior. El

submarí no cap per la porta, però tot i això es veu un trosset de sostre, l'altar i l'absis. Quina pena que estigui sota l'aigua, però igualment és espectacular.

Després de fer una petita volta per la resta del poble, per fi és l'hora d'anar a visitar el castell. El submarí guarda les rodetes i ens tornem a enlairar. Nedem per sobre les muntanyes que envolten el poble, estan pelades, els arbres han mort per culpa de la sal de l'aigua. Ja no es poden distingir els diferents caminois perquè els corrents marins han remogut tota la sorra. M'apropro a la finestra, i veig que ja estem a pocs metres del castell. Aleshores el capità fa un anunci:

- Per seguretat no ens podem apropar més al castell. És el Castell de Burriac. Estava situat a uns 400 metres d'altitud del que seria l'antic mar Mediterrani. Des d'aquí dalt controlava tot el seu poblat. Va ser construït durant els segles XII-XV. Actualment, només es conserva una torre...- continua parlant, però jo giro el cap amb intriga.

Encara no m'hi havia fixat bé. Un banc de peixos neda en remolí al voltant de la torre. Són de colors, i un focus els fa llum de tal manera que sembla que els hi toqui el sol. No sé com seria el castell abans, però a sota l'aigua és preciós! A l'Oriol li brillen els ulls, i agafa impacient la càmera. Devia estar esperant fer aquesta foto. La veritat és que pensava que el poble antic s'assemblaria al d'ara, però la mare no mentia, hi havia moltes coses boniques al poble, encara que la majoria d'estructures s'havien desgastat amb el temps i l'aigua. La vida submarina vivia al voltant dels petits punts de llum artificials que hi havia sota la profunditat. A la pantalla digital del submarí ens ensenyaven fotografies de com era el poble, i dels diferents paisatges que anàvem veient abans que s'inundessin per complet. Cabrera, però, va ser un dels primers pobles en que va arribar l'aigua, ja que està a tocar del mar.

El capità també ens ha dit que, a part del castell, hi havia unes runes iberoromanes, però que actualment estaven irreconeixibles. Quina pena. Encara que hi va haver troballes que es van salvar, i ara estan en un museu romà que hi ha a dalt, a la ciutat.

El castell és molt bonic, però, veig un tentacle gegantí que surt d'una de les finestres de la torre. Aleshores vaig trobar la resposta a "Perquè el capità ens ha dit que no ens podíem acostar més al castell?". El tentacle amb diàmetre de neumàtic i mil ventoses, es va moure, i per una altra finestra, un gran ull es va obrir. No, no, no.

- Emm!, perdoni senyor capità, em sembla que un enorme calamar està dins de la torre...-
vaig dir amb veu fluixeta, però prou alta perquè em sentis.
- Oh, no! El guardià! El guardià és un enorme *cràquen* que viu dins el castell. Hi està atrapat perquè és tan gran que no en pot sortir. Per fer-ho hauria de...-

De sobte es va sentir una gran trencadissa. EL CALAMAR HAVIA TRENCAT EL CASTELL DE BURRIAC! Els seus tentacles ens perseguïen. No només un, no, tres o quatre! I se n'anaven afegint a la festa. Cinc, sis... Vuit, deu... DOTZE! Però els calamars no tenen deu tentacles? Vuit de curts i dos de llargs. Aquest en té quatre de llargs i gegantins! El capità havia de fer mitja volta, i amb això perdia molt de temps. Quan ja estàvem girats i agafant velocitat. PAM! Els tentacles del calamar se'ns van clavar al damunt, i una enorme sotragada ens fa volar a tots pels aires. L'Oriol es va donar un gran cop contra la butaca del davant, i es va quedar inconscient. El miro espantada. Molt espantada. Li surt sang del nas, i la seva càmera de fotografies té la lent esquarterada. S'emportarà una gran desil·lusió. Però ara mateix no sé què fer. Em poso a plorar. Què passarà? Penso en la pressió que deu tenir el capità. Hi ha vuit vides que estan sota les seves mans, però el submarí disposa de míssils i aspes per protegir-nos. Per descomptat que abans de fer el viatge, l'agència dels submarins ja hi contava amb aquests perills, i havien equipat el submarí adequadament. A sobre no estàvem sols. Hi havia nou submarins més que venien a fer l'excursió darrere nostre, però nosaltres érem els primers de la fila. Ràpidament, el capità envia un missatge d'emergència, i en un tres i no res la resta de submarins apareix per auxiliar-nos. Mentre els submarins disparaven els míssils contra l'enorme cràquen, jo intento ajudar a l'Oriol. Agafo un mocador i el caragolo per entaforar-li al nas i parar l'hemorràgia. I més ràpid del que havia començat, el problema està solucionat. Amb l'ajuda de tots han tallat els quatre grans tentacles al cràquen. Em fa una mica de pena en realitat. S'ha trencat casa seva i li han tallat els bracets. No sé si li poden tornar a sortir... El castell ha quedat destorçat.

Per no posar-nos en més perills tots els submarins es dirigeixen cap a la superfície. Mentrestant l'Oriol continua inconscient, i jo li aguanto el cap perquè no caigui. L'estona de pujar se'm fa eterna. No puc més,estic molt cansada avui. Ja no vaig dormir ahir a la nit, i avui m'he emportat més d'un ensurt. Quina sort que estem de vacances, i quan arribi a casa em passaré dos dies sencers dormint!

Baixem del submarí i col·loquen a l'Oriol sobre una llitera. Li faran una petita revisió mèdica per assegurar-se que no li hagi passat res. Truquen a la seva mare, jo sé el seu

número de telèfon. Però no em sento bé deixant-lo tot sol. Ara que hi penso, la seva càmera està trencada! Crec que li aniré a comprar una nova lent perquè així no estigui tan trist al despertar.

L'endemà:

Ahir vaig anar a la botiga de fotografia, és molt antiga, quasi ningú hi va. Avui en dia la gent utilitza altres aparells per fer fotografies, com les ulleres *capta-moments*. Però l'Oriol sempre li han agradat les antiguitats. En realitat va ser idea seva fer el viatge d'ahir. A vegades em recorda a la meva mare, amb el tema de les expedicions i la recerca.

Així que ahir li vaig comprar una nova lent per a la càmera. Li vaig portar a l'hospital quan encara estava inconscient, i li vaig donar a la seva mare.

Avui m'ha trucat. M'ha donat les gràcies, encara que m'ha dit que no li va bé per a la seva càmera. Jo no hi entenc en aquestes coses! La intenció és el que compta no?

Dins de l'hivernacle el poble de Cabrera està molt trist. Els fets d'ahir no passen desapercibuts. Ahir el Castell de Burriac va esclatar. Al cap i a la fi, era el poble dels nostres avantpassats i el castell era un monument molt emblemàtic. Però, avui he tingut una idea! Vull recollir fons per reconstruir el Castell de Burriac en el nostre poble actual! Amb l'ajut de l'ajuntament hem penjat anuncis pel poble, hi hem aconseguit que la gent firmi per reconstruir-lo! Fins i tot ha firmat gent de les viles del voltant! Segur que n'obtindrem moltes més i podrem fer una rèplica exacta del castell! Conservarà fins i tot l'essència, i així els nens i nenes que viuen a la vila el podran anar a visitar com feien els antics pobladors! Utilitzaran les fotografies de l'Oriol per promocionar la visita al castell, i les exposaran en el museu d'història!

Em sento afortunada d'haver sigut de les últimes persones en veure el castell original de Cabrera de Mar. I espero que les persones que visitin el nou castell sentin la mateixa emoció que jo vaig viure.

FI

Pseudònim: Marikarmen